

Arrest

nr. 77 198 van 14 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. WILLEMS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 27 december 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 20 oktober 2011 onontvankelijk verklaard. Verzoekster werd op 8 december 2011 in kennis gesteld van deze beslissing. Het betreft de eerste bestreden beslissing. Eveneens op 8 december 2011 kreeg zij een bevel om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13. Het betreft de tweede bestreden beslissing.

"in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De door betrokkene voorgelegde stukken met name een attest van geboorte en een attest van nationaliteit kunnen niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel deze stukken bepaalde gegevens kunnen verschaffen zoals een identiteitskaart, tonen zij niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde.

Verder verwijst betrokkene naar een PV van 2005 (nr AN.1 1 .LB.07444812005). Hierbij wordt gesteld dat betrokkene op 13.07.2005 bestolen is geweest van ondermeer haar identiteitskaart voor vreemdelingen en haar reispas. Echter haar aanvraag 9bis dateert van 27.12.2010. Zij toont niet aan dat zij, gedurende al die jaren, een poging heeft ondernomen om een paspoort te bekomen via haar ambassade of consulaat (RVV., nr. 26.04118.04.2009).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het KB. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B S van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het 1° S van 22 november 1996 (B S van december 1996) en gewijzigd door het K B van 22 juli 2008 (B S van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art 7 al 1,10 van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Het eerste middel is genomen uit de schending van artikel 3 E.V.R.M., en de daaraan gekoppelde schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. In die zin heeft verweerder ten onrechte de regularisatieaanvraag van verzoekster onontvankelijk verklaard met als reden dat de aanvraag niet vergezeld ging met een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel. Verzoekster legde wel een attest van geboorte en een attest van nationaliteit voor, doch deze kan volgens verweerder beweerlijk niet als identiteitsdocument aanvaard worden. Dat echter het begrip "identiteitsdocumenten" ruimer moet geïnterpreteerd worden dan de vereiste van een "geldig nationaal paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel". Ook een geboorteakte moet volstaan, zoals in casu. (RIGAUX, F. en FALLON, M., Droit International privé, 2005, 509; DENYS, L., "Over enkele heikele punten inzake artikel 9 derde lid Vreemdelingenwet", T. Vreemd. 2007, 171.). Vervolgens stelt verweerder volkomen ten onrechte dat zij niet gedurende de afgelopen jaren aantoonde dat verzoekster een poging heeft ondernomen om een paspoort te bekomen via haar ambassade of consulaat. Verzoekster was immers het slachtoffer van een overval dd. 13.07.2005, waarbij zij bestolen is geweest van haar handtas met volledige inhoud (AN.11.LB.074448/2005; stuk 3 van regularisatiedossier). Dat echter verzoekster verscheidene malen langs het Consulaat Generaal van het Koninkrijk Marokko te Antwerpen is geweest. Dat zij echter steeds wandelen werd gestuurd en enkel een attest van geboorte en nationaliteit ontving (stukken 1 en 2 van regularisatiedossier). Zo is zij eveneens op 26.11.2009 langs het voornoemd Consulaat geweest en verzocht verzoekster haar raadsman per fax dd. 20.05.2010 aan het Consulaat om een kopie van haar identiteitsdocumenten (stukken 3 en 4). Als vereiste om een nieuw paspoort te ontvangen, stelt het Consulaat als voorwaarde dat zij een originele geboorteakte voorlegt. Dat verzoekster echter hiertoe in de onmogelijkheid verkeert. Zij heeft immers geen familieleden meer in Marokko, die eventueel de nodige stappen aldaar zouden kunnen ondernemen. Zo is verzoekster in 1969 met haar ouders hier in België aangekomen en verblijven haar ouders nog steeds hier in België (stuk 5). Zo kan verzoekster ook niet terugkeren naar Marokko om een en ander in orde te

brengen, aangezien zij dan naar alle waarschijnlijkheid niet kan terugkeren, hetgeen in strijd zou zijn met artikel 8 EVRM (zie middel 2 van onderhavig verzoekschrift). Immers zij is moeder van drie kinderen, die allen hier geboren zijn en tevens hier verblijven. Tenslotte en ter vervollediging legt verzoekster heden een uittreksel van haar identiteitsgegevens met foto voor, hetgeen na lang aandringen door het Consulaat werd verstrekt (stuk 6)."

2.1.2. Wat de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, moet verzoekster doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het E.V.R.M. Een eventualiteit dat artikel 3 van het E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003). Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het E.V.R.M. heeft miskend. Verzoekster brengt geen concrete gegevens bij waaruit een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. blijkt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoekster betoogt dat het begrip identiteitsdocumenten ruimer dient geïnterpreteerd te worden dan enkel een geldig internationaal paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel. Het zou bovendien onterecht zijn te concluderen dat zij de afgelopen jaren, in de nasleep van het verlies van haar identiteitsdocumenten, geen enkele poging ondernomen heeft de nodige identiteitsdocumenten te bekomen via het consulaat van Marokko te Antwerpen. Zij verwijst thans voor het eerst naar een schrijven van 20 mei 2010 aan het betreffende consulaat met de vraag een kopie van een attest van nationaliteit en identiteit op te sturen. Zij legt thans een immatriculatiefiche voor, afgeleverd door het consulaat op 23 december 2011.

Verzoekster heeft in haar aanvraag 9bis van 27 december 2010 enkel gewezen op het feit dat het Consulaat van Marokko haar geen nieuwe identiteitspapieren kan overhandigen en dat haar handtas gestolen was op 13 juli 2005 met volledige inhoud. Dit laatste maakte zij aannemelijk aan de hand van een proces-verbaal. Van enig bewijs van een poging tot het bekomen van identiteitspapieren bij het Consulaat was geen spoor. Verzoekster heeft in de meer de zes jaar na de diefstal van haar identiteitsdocumenten niet een keer contact opgenomen met de ambassade van Marokko. De bestreden beslissing motiveerde dan ook terecht, aan de hand van de op dat moment voorgelegde stukken:

"Verder verwijst betrokkene naar een PV van 2005 (nr. Hierbij wordt gesteld dat betrokkene op 13.07.2005 bestolen is geweest van onder meer haar identiteitskaart voor vreemdelingen en haar reispas. Echter haar aanvraag 9bis dateert van 27.12.2010. Zij toont niet aan dat zij, gedurende al die jaren, een poging heeft ondernomen om een paspoort te bekomen via haar ambassade of consulaat".

De thans voor het eerst bijgebrachte stukken kunnen niet leiden tot de vernietiging van de thans bestreden beslissingen, aangezien de verwerende partij er geen rekening mee heeft kunnen houden. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvSt. nr. 46.79.).

Verzoekster maakt geen schending van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Verzoekster meent dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome is geschonden, en de daaraan gekoppelde schending van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel enerzijds en de schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen anderzijds. Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken in zijn beslissing geen rekening heeft gehouden met de bijzondere sociale en emotionele banden die verzoekster heeft gesmeed in België, noch met het onberispelijke gedrag van verzoekster, noch met diens beheersing van de Belgische talen. Terwijl de eerbiediging van artikel 8 EVRM een fundamenteel recht betreft dat iedere overheidsinstantie voorafgaandelijk in rekening dient te nemen via een nauwgezette afweging van de verschillende belangen, alvorens een beslissing te nemen die de situatie van een rechtsonderhorige grondig kan wijzigen. Verzoekster vertoont sedert haar aankomst van meer dan 40 jaar geleden in België reeds een zeer grote, zelfs uitzonderlijke integratiewil. Zo heeft zij lessen gevolgd in het Technisch Instituut "Saint-Ursule" te Sint-Jans-Molenbeek en heeft zij van 1977 tot 1995 van tijd tot tijd als arbeidster gewerkt. Een gedwongen verwijdering van het grondgebied zou een inmenging uitmaken, voorzien door de wet, in het recht van de vreemdeling tot eerbied van zijn privé- en gezinsleven. Bovendien verklaart verzoekster uitdrukkelijk dat zij geen enkele band of sociale relatie meer heeft met haar land van herkomst, dat zij meer dan 40 jaar geleden verlaten heeft. Een dergelijke inmenging is slechts toegelaten voor zover zij een maatregel uitmaakt die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde en voor het voorkomen van strafrechtelijke inbreuken. Dit criterium van noodzakelijkheid impliceert dat de inmenging zou gegrond zijn op een dringende sociale behoefte en meer bepaald in verhouding zou staan met het nagestreefde legitieme doel. (R.v.St, nr. 78.711, 11 februari 1999). Verzoekster meent dan ook dat er geen sprake kan zijn van een juist evenwicht tussen het doel van een verwijdering en de ernstige aantasting van het recht op eerbied van haar privé en gezinsleven samen met verzoekster haar zussen, broers, vader en moeder die inmiddels gemachtigd zijn tot verblijf in België (stuk 5). Bovendien is verzoekster moeder van drie Belgische kinderen. te weten:

- Dochter [A. S.], geboren te Antwerpen op 22.06.1989 (stuk 4 van regularisatiedossier):*
- Dochter [I. M.] geboren te Antwerpen op 19.08.1994 (stuk 5 van regularisatiedossier):*
- Dochter [M. M.], geboren te Antwerpen op 24.03.1995 (stuk 6 van regularisatiedossier):*

De verwijdering van het grondgebied, die een breuk veronderstelt van de diepe en harmonieuze, sociale en affectieve banden die zij heeft geweven in België sedert haar aankomst, zou terzake een maatregel uitmaken die buiten iedere verhouding staat met het nagestreefde legitieme doel. In huidig geval heeft een dergelijk zware maatregel als de uitwijzing van verzoekster te zware repercussies op haar gezinsleven. Bij een objectieve afweging staat het belang van de Belgische Staat niet in verhouding tot het nadeel dat verzoekster ondervindt. Het recht vervat in artikel 8 EVRM houdt tevens het recht in om relaties aan te knopen en te ontwikkelen met haar medemensen. Verzoekster woont sedert meer dan 40 jaar in België, ze heeft in België haar studies gevolgd en heeft inmiddels tal van vrienden, zodat in dat opzicht meer dan alle voorwaarden om artikel 8 EVRM toepasselijk te maken op onderhavige zaak vervuld zijn. Daarmee kan nogmaals bevestigd worden dat wanneer een genomen beslissing de onderbreking voor een onbepaalde, al is het in beginsel maar korte, duur impliceert van de banden die de vreemdeling in België heeft gesmeed, kan een overheidsinstantie niet het recht miskennen dat elkeen heeft op de eerbiediging van de rechten die worden bekrachtigd door art. 8 EVRM. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met het bevel om het grondgebied te verlaten is dus kennelijk onredelijk doordat het geen proportionele afweging maakt met betrekking tot de toepassing van artikel 8 EVRM op de situatie van verzoekster. Dat verzoekster dan ook gelet op het voorgaande duidelijk in aanmerking komt voor de regularisatie wegens duurzame lokale verankering.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil

of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

Verzoekster wijst op haar bijzonder sociale en emotionele banden die zij in België gesmeed heeft. Zij zou reeds 40 jaar onafgebroken in België wonen. Tussen 1977 en 1995 heeft zij 'van tijd tot tijd' gewerkt als arbeidster. Zij zou geen enkele band meer hebben met haar land van herkomst, Marokko. Er zou geen sprake zijn van een juist evenwicht tussen het doel van de verwijdering en de aantasting van haar privéleven. Zij zou moeder zijn van 3 Belgische kinderen.

Verzoeksters jongste kind is geboren op 24 maart 1995. De gezinsband tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld.

Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Betreffende de positieve verplichting

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster wijst op haar bijzonder sociale en emotionele banden die zij in België gesmeed heeft. Zij zou reeds 40 jaar onafgebroken in België wonen. Tussen 1977 en 1995 heeft zij 'van tijd tot tijd' gewerkt als arbeidster. Zij zou geen enkele band meer hebben met haar land van herkomst, Marokko. Er zou geen sprake zijn van een juist evenwicht tussen het doel van de verwijdering en de aantasting van haar privéleven. Zij zou moeder zijn van 3 Belgische kinderen.

Gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). Verzoekster toont niet eens met een begin van bewijs aan dat er geen enkele band meer is met Marokko. Verzoekster voert geen hinderpalen aan voor het leiden van een gezinsleven elders.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC